

ΤΟ ΝΥΧΤΕΡΙ

- Αὐγάζει τὸ βασιλικὸ τῶν οὐρανῶν ἀστέρι.
Καμάρωσε ὄξω: ἔχει ἰλαρὸν ἀστερισμῶν νυχτέρι.
Ροδοχαράζει ἢ ἀσίγητη φωτιά στὸ παραγῶνι. . .
Συδαύλισέ τη : τὸ χλωρὸ ἑλατόκλαρον ἰδρώνει.

Κοντὴ ἐπρωτόκραξε λαλιὰ κι' ἀπόκοσμη τ' ἀρνίδι.
Μὴν κοιμηθῆς : τὸ ἀγέραστο ἱστορῶ τὸ παραμῦθι.
Θυμᾶσαι ποῖα μᾶς τόλεγε; Χρόνος δὲν πάει ἀκόμα
πὺ τῆς φορέσαμε, φτωχὰ, μὰ φορεσιὰ ἀπὸ χῶμα.

Κοιμᾶται ὁ κλώστης, τὸ στορηφτὸ πὺ ἔγενθε ἀργὰ φυτῆλι
κι' ἔπλενε τὰ εἰκονίσματα ἑλεητικὸ καντῆλι.
Δὲν καίει πιά μοσκολίβανο στὸ θυμιζτὸ ὡς ἀπάνω
στὸ καρυδένιο τοῦ σπιτιοῦ τ' ἀρχαῖο τὸ λαβωμένο.

- Κοντὴ δευτέρωσε λαλιὰ καὶ πνιγενὴ τ' ὀρνίδι.
Γλυκειὲς φωνὲς στὸ γυρισμό!.. πανάρχαιο παραμῦθι...
ποῖναι καὶ τώρα νὰ σ' τὸ πῆ; Χρόνος δὲν πάει ἀκόμα,
κι' ἦρθε κι' ἐκείνη, ξέντυτη ἀπὸ τὸ ἐντάφιο χῶμα!

Στὸν κάμπο ἀφότου χάθηκε τὸ φῶς τοῦ Ἀποσπερίτη,
τῆ νοιώθω — φάντασμα, ἄνεμος, πὺ κλαίει γύρω ἀπ' τὸ
(σπίτι,
κι' ὡς νὰ μερώση τῆς αὐγῆς τὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρι,
ὁ ἴσκιος, πὺ ὁ τάφος ἔφτυσε κι' ἡ γῆς, κάνει νυχτέρι.

- Ψυχὲς, πὺ εἶναι γραφτό τους σὰν ἀπόψε νὰ πεθαίνουν,
τὸ δρόμο χάνουν τ' Ἀλλουνοῦ τοῦ Κόσμου, καὶ δὲ θγαίνουν
κι' ἀσχώρετες, στοὺς ζωντανούς πὺ τίς ἀρνιῶνται, πάνε
καὶ ψυχικό, τὴν ἀκριβὴ τὴν ἔγνοια τους ζητᾶνε.

Φαρμάκι πνέει τὸ χνώτο τους, γιὰ ἀνάσα ἔχουν στὰ χεῖλη
τὸ χλιὸ πὸ ξύγκι τοῦ κεριαῦ, τὴν ἄχνα ἀπ' τὸ φυτῆλι.
Γιὰ σῶπα! γιὰ ἀφογκράσου! Ἀκοῦς τὸ σπιτικό μας σκύλλο;
δὲ λὲς πὼς τρίζει ἢ αὐλόπορτα; πὼς κάποιος ξυεῖ τὸ ξύλο;

— Τὸ Τίμιο Ξύλο σὲ βᾶγισῦ κλωνάρι ἔχω περάσει,
τρὶς ἀγίασμό τὸ ράντισα καὶ τὸχῶ αὐτοῦ κρεμάσει.
Κι' ὡς τόσο, πάντα τὴν ἀκούω. Σὰ νὰ ζυγώνη, ἀλήθεια
στὸν ἕπνο τους ξαφνιάζοντας τὰ κοιτάσμένα ὀρνίθια.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ